

[Τοῦ Αιμιλίου Γκαμποριώ]

ΒΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

‘Ο διαγωνισμός τῆς «Δολοφονημένης» ἔληξε. Ἀπῆλθαν εἰς αὐτὸν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιτυχῶς πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἡ κλήρωσις διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν δώρων θὰ γίνῃ πρὸς τὰ τέλη τοῦ μηνός. Εἰς τὸ προσεγὲς φύλλον θὰ δοῦσώμεν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, διὰ τὰ παρσιτοῦν κατ’ αὐτὴν ὅσοι ἐπιθυμοῦν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ περιουσία του ἐλιγότευε, μὰ αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ σπαταλῇ τὸ χροῖμα του γιὰ τὴν ἐκποικίωσιν τὰς πλείων ἐπιβολικῶν ἰδιοκτησιῶν του. Κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔπειτα ἀπὸ ὁμιλον κριτῶν ἀνεπέφηθη ὅτι δὲν τοῦ ἔμενε πλέον τίποτε ἀπὸ τὴν κολοσσίαν του περιουσίαν, ἀπὸ τὰ ἐκποικίματα τῆς κληρονομίας.

Ἐλεγε ἀπομεινεί φτωχός. Οἱ δεισιπτοὶ του τὸν ἐπολιχοῦσαν. Πουλήθηκε τὸ μέγαρό του, οἱ ἐπαύσεις του, καὶ ἅλλα ἀμάρτια του. Μὲ τὰ χρήματα τῆς πώλησώς ἐληρώθησαν οἱ δεισιπτοὶ του καὶ ἄτέμεναν καὶ σ’ αὐτὸν δέκα χιλιάδες δραχμῶν περίπου. Θὰ μπορούσε, φυσικὰ, νὰ ἴδωλε, νὰ ἐπιβλέψῃ σὴν πώλησιν τῆς ἀκίνητου περιουσίας του, καὶ τὴν πληρωτὴν τῶν δεισιπτῶν του καὶ νὰ περιώσῃ τρεκετὸν ποτόν. Γὰ ἀφῆκε δῶκα; ὅλα στὴν τέρη καὶ βρεθήκε στοὺς δρόμους; μὲ 10 χιλ. δραχμῶν στὴν τέρη.

Τὴ τι ἔκανε πλέον; Που θὰ πῆγαινε; Ἡ καταστροφή του ἦτο τρομακτικὴ. Καὶ ἀποφάσισε ν’ αὐτοκτονήσῃ!... Καμμιά ἑλπίς δὲν τοῦ ἔτεμενε πλέον. Ἐπρεπε νὰ θέσῃ τέρας στὴ ζωὴ του. Γὰ μεγαλοπρεπῆ του ὄργανα ἐξελέωσαν, ἡ ὄραται περίοδος; τὸν διασκεδάσειον ἔλαξε. Γιατὶ νὰ ζήσῃ; Ἐκρίτουσε εἶναι του τὸ περισσόφορο του. Μὲ σφαίρα στὸν κρόταφο ἢ στὴν καρδίαν, ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ’ τὸν κόσμον αὐτὸ στὸν ὅποιο δὲν εἶχε περὶ καμμιά θέλη. Ἐβίβιδε μὲ τὰς σκέψεις αὐτὰς, ἀπορασιασμένον, νὰ σταθῇ καὶ νὰ νινῆσῃ τὰ μυαλά του στὸν αἶθρα, στὸν πρώτον ἐρημ. ὁ δρομῖκο πρὸς τὰ συναντοῦσε...

Ἐλεγε χεῖρα τὸ χεῖρ στὴν τέρη του καὶ κριτοῦσε τὸ περισσόφορο του. Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο του κατάρτιο. Τὸ πιστόλι! Ὁ θάνατος! Ἐξάρνα καθὼς; πῆγαινε, μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ βυθισμένον; σὲ σκέψεις, ἀνεπέφηθη, εἶπε καίτοι, τὸν ἔπεισε ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ συγχρόνως μὲ γλῶσσαν φωνὴ ἀνέκραξε σ’ αὐτὸ του: Ἐκτωρ!

Σήκωσε ἀτόματα τὰ μάτια του καὶ εἶδε νὰ σταθῇ πλάι του ἡ τελευταία του ἀγαπημένη, ἡ φτωχὴ ἡθοιοῦς, ποὺ τὴν ἐπλοῦτισε καὶ τὴν ἐγκατέλειπε, ἡ Ζεννὴ Φάνς. — Ἐκτωρ, ποῦ εἶσαι; αὐτὴ, ποῦ πηγαίνεις; ἢ Τι ζήσῃ; ἔδω, σ’ αὐτὴ τὴν ἐρημικὴ συνοικίαν; Θεά μου! Τι ὕψος; εἶναι αὐτὸ πού εἶχες;

Ὁ Τρεμορέλ δέντηξε ἀπεκάλυψε τίποτε. — Κάνω τὸν περιπτό μου, μουρμούρισε. — Τὸν περιπτό σου ἔδω πέρα, σ’ αὐτὴ τὴ λαϊκὴ συνοικίαν ἐνῶ, ὁ ἀριστοκράτης; Καὶ μάλιστα περὶ;... — Δὲν μὲ πιστεύεις;

— Ὅχι, δὲν σὲ πιστεύω. Κάτι ἄλλο συμβαίνει. Ἐλα πὲς μου τί τρέχει; Γιατὶ κρύβουσαι σὲ μένα πού σ’ ἀγαπῶ ἀκόμη; Ὁ Τρεμορέλ χαμογέλασε πικρὰ καὶ σάθῃκε. — Χαίρε! τῆ; εἶπε καὶ τῆ; ἔδωσε τὸ χεῖρ.

Ἡ Ζεννὴ ὄρισε δὲν ἔνοουσε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ; — Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ πῆ; πούθενά. Μὲ καὶ σὲ βροχὰ δὲν θὰ σ’ ἀφήσω. Θὰ ρηθῆς σπῆτι μου, νὰ σὲ δῶ λίγη ὥρα, νὰ τὰ πούμε κα’ ὕστερα φεύγεις. Ἐλα, μὴν μοῦ ἀρνήσαι.

Ὁ Τρεμορέλ δὲν ἔπεριε καὶ πολὺ. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ποὺ ἀνέβαλε τὴν αὐτοκτονίαν του γιὰ μὴ-δύο ὥρας, ποὺ φάνηκε μοραία καὶ ἀκολούθησε τὴν Ζεννὴ.

Δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στὸ σπίτι τῆς. — Θὰ ταμπάκωμε κατὶ, θὰ πιούμε ἔνα

ποτήρι σαμπάνια καὶ θὰ μιλήσωμε, εἶπε ἡ νέα.

— Ἔστω, ψιθύρισε ὁ Τρεμορέλ. Πράγματι ἐκάθησαν στὸ τραπέζι, αὐτὴ εὐθυμὴ καὶ φλύαρη ὅπως πάντα, αὐτὸς σιωπηλὸς καὶ λυπημένος.

Ἡ Φάνς ἀγνοοῦσε τὴν οἰκονομικὴν καταστροφὴν τοῦ Τρεμορέλ. Ἦ! αὐτὸ δὲν μπορούσε νὰ ἐννοήσῃ γιατί ἦταν τόσο θλιμμένος. Ποτὲ δὲν τὸν εἶχε δῆ εἶσι.

— Πῆτε λίγη σαμπάνια, τοῦ εἶπε. Θὰ κάμετε κέφι. Ἐχετε τὸ ὕψος ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται νὰ τὸν κἀψουν!

Ὁ Τρεμορέλ σήκωσε τὸ ποτήρι του καὶ εἶπε: — Πῖνω στὴν ὕψαι σου. Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο ποτήρι ποὺ πῖνω. Ὑστερὰ ὁ θάνατος;...

Τὰ εἶπε αὐτὰ μὲ τὸσο λυπημένη καὶ σοβαρὴ φωνή, ὥστε ἡ Ζεννὴ ταράχθηκε. Ρίχτηκε στὴν ἀγκαλίαν του καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ:

— Ἐκτωρ! Θεά μου, πού μου τί σοῦ συμβαίνει. Γιατὶ δὲν ἐμπιστεύουσαι τίς λύσεις σου σὲ μένα; Κι’ ὄχι; σ’ ὄχι, φίλε μου!

Ἡ εὐλακρὴς ἐκρήξῃ; τὸν αἰσθημάτων τῆς συνεκίνησε τὸν Τρεμορέλ, ὁ ὅποιος; τῆ; εἶπε τὰ πάντα.

Ἡ Ζεννὴ ἔμενε ἐμβρόντητη: — Εἶσαι φτωχός! Φτωχός!...

— Ναί εἶσαι φτωχός; ἔντελο; φτωχός!

— Δὲν σοῦ ἄπεριε τίποτε;

— Αὐτὸς; ἡ δέκα χιλιάδες δραχμῶν τὰς ὁποῖες θὰ σοῦ χαρίσω. Δὲν μοῦ χρησιμοῦμεν πλέον σὲ τίποτε.

Ἡ Ζεννὴ ἐξημέθη: — Ὅχι, λοιπόν, τοῦ ἐρώναξε, δὲν θ’ αὐτοκτονήσῃς. Δὲν θὰ κάμῃς αὐτὴ τὴν κρίσιν. Ἐχεις δέκα χιλιάδες δραχμῶν. Ἐγὼ ἄλλες τόσες σὲ μετρητὰ. Θὰ πούλωσω ὅτι ἔχω καὶ δὲν ἔχω, θὰ συγκεντρώσωμε ἕνα ποσὸν στρωγγυλῶ, θὰ πιάσωμε μαζὺ ἕνα νοικοκυρεμένο στανάκι καὶ θὰ ζήσωμε ἐν ἡσυχίαν. Ἔτσι δὲν εἶναι; Δὲν συμφωνεῖς; Πές μου πὸς δὲ θ’ αὐτοκτονήσῃς.

— Πρέπει νὰ πεθάνω! εἶπε ξηρὰ ὁ Τρεμορέλ.

— Φίλε μου, ἀγαπημένε μου, μὴν τὸ κάμῃς αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ. Τὸν Τρεμορέλ τὸν ἐπειχοῦσαν ὅλες αὐτὲς; οἱ ἰστορίες. Ἐβόριζε τίς τελευταῖες δέκα του χιλιάδες στὸ τραπέζι καὶ σηκόθηκε νὰ φύγῃ.

Ἡ Ζεννὴ κρημάστηκε ἀπὸ τὰ χεῖρα του μ’ ἀπελπίσῃα τὸν παρακαλοῦσε κλαίοντα ἀπορηγῆρα.

Ὁ Τρεμορέλ ὀργισθήκε. Τὴν ἐσπρωξε ἀτόματα καὶ τράβηξε πρὸς τὴν ἔσθον. Ἡ δυστυχισμένη νέα, ἡ τόσο εὐαίσθητη, ἔπεσε κάτω λιπόθυμη. Ὁ Τρεμορέλ δὲν γύρισε οὐτε νὰ τὴν κοιτάξῃ. Πληροῦσε στὴν πόρταν ἀνοίγει καὶ ἔφυγε...

Τώρα πλέον δὲν τοῦ ἔμενε παρὰ ν’ αὐτοκτονήσῃ τὸ κατέφατο. Ἐλεγε ἀφήσει στὴ Ζεννὴ τὰ τελευταῖα του χρήματα. Δὲν τοῦ ἔμεναν στίς τόσες πορὰ ὀλίγα πράγματα.

Ἐφίπασε σὲ μιὰ γέφυρα τοῦ Σηκουάνα, ἀκούηθηκε σὲ μιὰ γωνίαν καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν περνοῦσε κανεὶς ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ, ἔβγαλε τὸ περισσόφορο του καὶ τὸ ἐστήριξε στὸν κρόταφο του...

Ἐνόμησε ποῦ; ἡ αὐτοκτονίαν ἦταν ὑπόθεσις; ὀλίγον δευτερολέπτον. Τώρα ὄχι; γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπε ποῦ; ἐκρηκίστε τὸλημ καὶ θέλησις; σιδηρὰ γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ναί, δὲν εἶχε τὴν τόλημ νὰ σὴν τὴν σκανδιλίη. Ἐσφοβήθηκε. Ἡ καρδίαν του χτυποῦσε δυνατὰ!...

Ἦταν λοιπὸν δεῖλος καὶ δὲν τὸ ἤξευρε; Ἐβῆλε πάλι τὸ περισσόφορο στὴν τέρη του καὶ κατέθηκε πρὸς τὰ κέντρα. Ὅταν ὄρισε; πληροῖτε σ’ αὐτὰ μὲξ σκέψῃ; τὸν σταμάτησε. Πὸς θ’ ἀντίκρουσε πλέον τοὺς πηλοῦ; του φίλους; καὶ συνδὶς σκεδασιῶν, τώρα ποῦ ἦταν κινετοκραμένον; Ἐσφοβή ἀποκόμωσις καὶ ἔδημηθύθη μὲ βῆμα γοργὸ πρὸς τὰς συνοικίας τοῦ Παρισιου. Ἐκπεινούσε. Θὰ φάγοι, ἐσκέπτετο, καὶ κατόπιν θ’ αὐτοκτονήσῃ δραστηκῶς!...

Ἐπῆλθε σ’ ἕνα λατὸ ξενοδοχεῖο, ἔφραγεν, ἐπλήρωσε καὶ βγήκε πλὴν ἔξω. Ἐλεγε νυχθῶσι. Ἐσκέθηκε τότε νὰ νοικιάσῃ ἕνα δωμάτιον σ’ ἕνα φτωχικὸ ξενοδοχεῖο. μὲ τὰ τελευταῖα χρήματα ποὺ τοῦ ἔμειναν καὶ ν’ αὐτοκτονήσῃ ἐκεῖ μέσα, ἐπίνω στὸ κρεββατίου του.

Ἐπῆλθε στὸ πρῶτο ξενοδοχεῖο ποὺ συνήνησε ἐμπρὸς του, ἐξήγησε ἕνα δωμάτιον καὶ ἐκλείσθηκε σ’ αὐτὸ.

Ἐπῆλθε καὶ στὸ κρεββατίον ντυμένος καθὼς ἦταν κα’ ὄχιος νὰ σκεπτεται. Ἀνεκόλησε τὴν κρῶτην του ζωὴ, καὶ διασκεδάσειε του καὶ τὴν σκατῆλην. Τὴν πλέον δὲν τοῦ ἔμενε, οὐτε ἕνα λεπτό. Ὀλοκταντοῦσε ἀλήθως ἀν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν’ αὐτοκτονήσῃ. Ἀλλὰ ὄχι... Ὁ αὐτοκτονοῦσε τὴν νύκταν αὐτὴν ὀριμένον; Ὁ αὐτοκτονοῦσε τὴν ἑστὴν στιγμὴν. Ὅσο γρηγορότερα τόσο καλύτερα.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὸ τελευταῖο ποτήρι ποὺ πῖνω. Ὑστερὰ ὁ θάνατος!...